

Δίει βιτσεάν τοῦ μαύρου του, σὰν ἀστραπὴ πετιέται
Νίσουρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. βεργιά, βιτσαργιά,
ραβδία.

βιτσεάζω ἀμάρτ. βιτσεάζω Κύπρ. (Λεμεσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βιτσεά.

Καταφέρω πλήγμα μὲ βίτσαν: Βιτσεάζω τὸ ἄλουν.

βιτσεὰς ὁ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βιτσεά.

Μαστίγιον ἐκ βουνεύρου ἢ σχοινίου περιεστραμμένου.

Βίτσης ὁ, Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βίτσι.

Βόρειος ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὄρους
Βίτσι: Φυσάει Βίτσης. Πῆρι Βίτσης κὶ μᾶς πάγουσι.

βιτσιάρισμα τό, ἀμάρτ. βιτσιάρισμα Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βιτσιάρω.

Λάκτισμα ὑποξυγίου: Τὸ βιτσιάρισμα τοῦ μοναριοῦ.
Συνών. κλοτσεά, κλότσημα, λαχτιά, τσινεά.

βιτσιάρω Κεφαλλ. βιτσιάρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίτσιο.

1) Μετβ. συνηθίζω τινὰ κακῶς Κεφαλλ.: Τὸ βιτσιάρησε
τὸ παιδί της. Συνών. κακοσυνηθίζω. 2) Ἀμτβ.
λακτίζω, ἐπὶ ὑποξυγίου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Βιτσιάρει ὁ ἄδαρος.

βιτσιβιά ἡ, ἀμάρτ. βουτσονβιά Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Δοχεῖον πρὸς ὑποδοχὴν ἐλαίου, οἴνου κττ. Χίος
— Λεξ. Δημητρ. 2) Κάλαθος πρὸς ὑποδοχὴν ξηρῶν
καρπῶν Λεξ. Δημητρ.

βιτσιβίδα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βουτσονβίδα Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βιτσιβίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Λαγύνα, στάμνα.

βιτσιβιδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ βιτσιβίδι.

Μικρὰ λαγύνα. Συνών. σταμνάκι.

βιτσιβιδεά ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βιτσιβίδι.

Ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν χωρεῖ μία λαγύνα: Μία βιτσι-
βιδεά νερό.

βιτσιβίδι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λαγύνη, σταμνί: Ἐνα βιτσιβίδι νερό.

βιτσιβιδοβίτσιδα τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βιτσιβίδι δι' ἀναδιπλώσεως.

Πλήθος ἀπὸ λαγύνια, πολλὰ σταμνιά.

βιτσιβιδολάγυνα τά, ἀμάρτ. βιτσιβιδολάγυνα Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βιτσιβίδι καὶ λαγύνη.

Πλήθος ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν λαγύνια: Τοῦ κόσμου τὰ
βιτσιβιδολάγυνα παίρνομε γάθε χρόνο.

βιτσιβιδοπούλλα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βιτσιβίδα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Σταμνὶ μετρίου μεγέθους.

βιτσιίδι τό, Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίτσα καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἀλλεπάλληλα κτυπήματα μὲ βίτσαν: Ἐφάνε βι-
τσιδ' ἀπὸ τὸ δάσκαλο ἀπὸν ζαλίστηνε. 2) Ἰσχυρὸν πλήγ-
μα μὲ βίτσαν: Ἐπαιξέ μ' ἓνα βιτσιίδι.

βιτσιίζω Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίτσα.

1) Κτυπῶ διὰ βίτσας Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
Συνών. βεργίζω 1, βιτσοκοπῶ, βιτσολογῶ. 2)
Βαδίζω κατ' εὐθείαν καὶ ταχέως Κύπρ.

βιτσιίλλα ἡ, Κρήτ. (Πρασ. κ.ά.) — (Λαογρ. 8 (1921) 339
καὶ 10 (1929/32) 206) γιτσιίλλα Κάρπ. ἴτσιίλλα Κάρπ.
βίτσιλλας ὁ, Νίσουρ.

Ἐκ τοῦ Λατίν. *albicilla*. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ.
10 (1929/32) 206.

Εἶδος ἀετοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βιτσιίλλα νύχτα περπατεῖ καὶ νύχτα παραδέρνει
(Λαογρ. 10 (1929/32) 206).

Κ' ἤκουε τὸ κεφάλι μου, 'ς τὸν ποταμὸ τὸ ρίξεν,

π' κεῖ γιτσιίλλα πέρασε, 'ς τὰ νύχια της μ' ἐπιάσεν
Κάρπ.

Κεῖ ἀπάνω 'ς τὴ Θερόπολι μαύρη ἴτσιίλλα στέκει,

σφιχτοκρατεῖ 'ς τὰ νύχια της ἀθ-θροπινὸ κεφάλι
αὐτόθ. Συνών. ἀετὸς 4. [**]

βιτσιλλεά ἡ, Νίσουρ. βιτσιλλέ Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βιτσιίλλα κατὰ τὸ συνών. φωλεά.

Φωλεὰ ἀετοῦ ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀετονόσσις, ἀετο-
φωλεά. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ἐνθ' ἄν.

βατσιλλομούρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βιτσιίλλα καὶ μούρη.

Ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου λευκὸν στίγμα, ἐπὶ χοίρου.

βιτσιλλοπόλεμος ὁ, ἸΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 92.

Ἐκ τῶν οὐσ. βιτσιίλλα καὶ πόλεμος.

Πόλεμος μεταξὺ ὀρνέων.

βιτσὶν τό, βιτσι Σύν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίτσα.

Βιτσάκι, ὁ ἰδ.

βίτσιο τό, Ζάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ. Νάξ. Παξ.
Πελοπν. (Σουδεν.) κ.ά. βίτσο Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. βίτσιον, παρ' ὃ καὶ βίτιον, ὃ ἐκ τοῦ
Λατίν. *vitiu m*.

Ἐλάττωμα, κακὴ συνήθεια ἐνθ' ἄν.: Τό 'χει βίτσιο του
αὐτὸς νὰ βρίζη Σουδεν.

βίτσιασμα τό, Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. βίτση-
μα Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βιτσιίζω. Τὸ βίτσιασμα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. τύπ.
βιτσω παρὰ τὸ βιτσιίζω ἢ κατὰ τὸ συνών. πήδημα.

1) Τὸ διὰ βίτσας κτύπημα ἐνθ' ἄν. 2) Ἄλμα ἐνθ' ἄν.:
Μ' ἓνα βίτσιασμα πέρασε πέρα Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἐπαιζα ἓνα βίτσιασμα κ' ἐγλάκουν σὰν ἀγρίμι,

μὲ πήδους ὀγδὸ τὸν ἔπιανα καὶ τὸ λαγὸ 'ς τὸ γλάκι
αὐτόθ.

Ἐ τὸ βίτσιασμα πῆγε πουλλιά, 'ς τὸ πέταγμα γεράκια,

'ς τὸ γλάκι καὶ 'ς τὸ πήδημα τὰ λάφια καὶ τ' ἀγρίμι
αὐτόθ. 3) Τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον διανύει τις χωρὶς
νὰ διακόψῃ τὸν δρόμον του (ἢ σημ. ἐκ τοῦ διαστήματος
τοῦ διανυομένου μὲ ἓν κτύπημα τοῦ ἵππου διὰ βίτσας)
Κρήτ. 4) Δρόμος βραχύς, μικρὰ ἀπόστασις Κρήτ.

βιτσιίτσα ἡ, Μεγίστ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίτσα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Βιτσάκι, ὁ ἰδ.

βιτσοκοπῶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίτσα καὶ τῆς καταλ. -κοπῶ.

